

ПАРАКЛИСЪ НА ПЖТЯ

1

И ето ги — просторнитѣ морави,
и първитѣ разцѣфнали дървета,
и пролѣтѣта, която бѣхъ почти забравила,
и слънцето, което горе свѣти.

Следъ оня шумъ и душнитѣ вагони —
струящия се въздухъ на гората,
и свежитѣ, преплитащи се клони,
и златната смола, потекла по кората имѣ.

Чия ржка незнайна ме притегли?
Кой духъ добъръ предъ мене вѣрно мина?
То бѣше твоята любовъ задгробна, негли,
и образѣтъ на свидното ни минало.

И ето тукъ — на сжщата тераса —
дойдохъ и мълкомъ галя този камъкъ . . .
Напраздно мислѣхъ раната зарасла
и вѣрвахъ вѣвъ изпепеляващия пламъкъ.